



# LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' illa de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga  
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, CUBA y  
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.



## LA NOSTRA SENTENCIA.

**A** continuació publiquem la sentencia dictada per la secció segona de la Sala criminal de aquesta Audiència, en causa seguida contra 'l Sr. Roca y Roca, director de LA CAMPANA DE GRACIA, per la publicació del número relatiu als fusellaments de Girona.

Lo pàrrafo denunciat que vā motivar lo seqüestret de la tirada destinada als nostres corresponentials, vā incluit en la mateixa sentencia.

Per ell veurán á lo qu' està exposat avuy dia un periodista.

Perque encare que 'l fallo siga absoltori, las molestias y perjudicis que s' originan de una denuncia son incalculables. Perdua de l' edició seqüestrada, suposat que 'ls números no se 'ns tornan sinó al cap de cinc o sis mesos y quan han perdut ja l' interès de actualitat; comparencies davant del jutje; pràctica de tota classe de diligències; fiansa per no anar á la presó fins á coneixre 'ls resultats de la causa; embarrat de bens per respondre dels gastos; molestia als amichs que s' encarregan de la defensa y de la representació del processat, que aquesta vegada ho han sigut l' advocat D. Agustí Trilla y 'l procurador D. Ricardo Agullo, y per últim la vergonya de tenir que anar á seure á la banqueta destinada als criminals.

Ah! Quin dia lluirá per Espanya la llibertat d' imprenta, sense més traba que la prudència del escriptor, ni altre càstich que 'l fallo de la opinió, sempre contrari al escriptor qu' estimi en poch la sèva missió honrada? Quin dia 'l periodista que pot cometre errors, pero no crims, deixará d' estar exposat á tenir que anar á presiri a confondres entre 'ls malvats y 'ls criminals, expurgats de la societat ofesa pels seus delictes?

Unicament la democràcia pot restituir al escriptor la tranquilitat, posada avuy en mans dels tribunals de justicia.

Véus' aquí are la sentència:

«El infrascritto Relator Secretario de Sala. —CERTIFICO: Que en el libro registro de sentencias de la Sala de lo criminal se lee la que sigue. —S. S. D Alejandro Peray —D. Manuel Cubells— D. Nicanor Anton Garrán. —Barcelona diez de Diciembre de mil ochocientos ochenta y cuatro. En la causa seguida en el Juzgado del distrito de San Beltrán contra el periódico LA CAMPANA DE GRACIA, su redactor D. José Roca y Roca, de treinta y seis años de edad, casado, escritor público, natural de Tarrasa y vecino de esta ciudad sobre Lesa Majestad. En cuya causa ha sido Magistrado ponente D. Nicanor Anton Garrán. —Resultando que en el número setecientos ochenta y siete del periódico que se publica en esta ciudad titulado LA CAMPANA DE GRACIA,

correspondiente al seis de Julio último que vió la luz pública el día anterior, aparece inserto un artículo titulado *Los mártires de Gerona*, en el cual después de varias alusiones más ó menos veladas a diferentes autoridades y consignándose que de S. M. el Rey no podrán hablar porque lo privaba el doble carácter de irresponsable é inviolable que le da la ley hecha por sus partidarios, se ve el párrafo siguiente: «Después de haber solicitado la vida de los dos sentenciados tantas eminentes, desde un Obispo hasta Víctor Hugo, los de Madrid trataban de hacer que la pidiera quien en el día en ciertas regiones tiene más influencia que nadie, por un torero,» a cuyo párrafo sigue otro en que se expresa que «el viernes había corrida de toros estando todo preparado para una gran manifestación de misericordia en la que un torero de moda había de presentarse al Rey solicitando el indulto, y el pueblo en masa había de apoyarle, debiendo haberse traslucido el proyecto, porque contra su costumbre y contra sus gustos el Rey no asistió á la corrida:» lo que se declara probado. —Resultando que presentada por el Ministerio Fiscal la oportuna querella por considerar que el párrafo transcrita entraña el delito de Lesa Majestad se admitió la misma é instruída la presente causa en ella se ha confesado autor del mencionado párrafo don José Roca y Roca, expresando que su intención no fué injuriar ni ofender á S. M. el Rey á quien no se refería en la parte del artículo denunciado y si únicamente al Gobierno que es el que propone el indulto, lo que se declara también probado. —Resultando que concluso el sumario y aprobado el auto en que se hizo tal declaración se abrió el juicio oral en el que el Ministerio fiscal ha pedido se impongan al procesado ocho años y un dia de prisión mayor, multa de 500 pesetas con la accesoria y pago de costas y los defensores han solicitado la absolución. —Considerando que para que exista el delito de Lesa Majestad por que se procede es indispensable que se injurié ó amenace al Rey por escrito y con publicidad fuera de su presencia ó en cualquiera otra forma según establece el artículo 162 del Código penal expresándose en el 471 que es injuria toda expresión proferida ó acción ejecutada en deshonra, descrédito ó menoscabo de otra persona. —Considerando que el párrafo transcrita que ha motivado la denuncia del artículo de que se trata y que envuelve un concepto atrevido y malicioso que indudablemente obedecía á un fin político determinado, no podría estimaarse aunque se admitiera que se aludía á S. M. el Rey, en la forma en que se halla redactado como bastante á producir desonra, descrédito ó menoscabo en su augusta persona á la que no se nombra en dicho párrafo protestando anteriormente no poder ocuparse de ella, por lo que además de lo expuesto existen motivos para dudar si las palabras denunciadas pueden dirigirse á otras entidades mayormente teniendo en cuenta lo manifestado por el acusado en el juicio oral. —Considerando que no estando demostrado la existencia del delito de Lesa Majestad único de que ha sido acusado el procesado D. José Roca y Roca, procede su absolución. —Vistos los artículos citados del Código penal, y el 741 de la Ley de Enjuiciamiento criminal. —Fallamos que debemos absolver y absolvemos á don José Roca y Roca, declarando de oficio las costas procesadas y devolviéndose la edición seqüestrada. —Y por esta nuestra sentencia así lo pronunciamos mandamos y firmamos. —Alejandro Peray. —Manuel Cubells. —Nicanor Anton Garrán. —Barcelona 10 de Diciembre de 1884. Esta sentencia ha sido leída y publicada por el Sr. Magistrado Ponente en la Audiencia de este dia de que certifico. —Carlos Salvador. —Es conforme con su original de que certifico. —Carlos Salvador. —Es copia. —El oficial de Sala. —Manuel Betés.»

## AUTOPSIA MINISTERIAL.



I ha mar de fondo. D. Anton s' ha llevat més demà que de costum, — a les tres de la tarda. — Ha tirat dues cadiras per terra, ha trencat un florero y ha donat una puntada de peu al gos, si bé es veritat que aquest no l' ha esperada, perque encare son amo no ha alsat la cama ell ja ha sigut al carrer.

Desseguida s' han circulat ódres y 'ls ministres han anat acudint: ja 'ls tenim, pues, reunits. Veyam de lo que tractan.

CÁNOVAS (*abocant lo tinter, creyentse que toca la campaneta*). —S' obra la nació.

ROMERO (*admirat*). —¿Cóm?

CÁNOVAS (*dirigint i una mala mirada*). —Bè, la sessió; y un' altra vegada cuydat de tú.

(En Romero s' mossegà 'l nas, y dissimuladament dona un pessich á ne 'n Pidal: en Cánoval continua:)

—Suposo que lots vostés deuen saber lo que passa.

PIDAL (*ab candidés*). —¿Qué? ¿qué passa alguna cosa?

ROMERO (*ab sorna*). —Si, molta moneda falsa.

PIDAL (*amoscat*). —Y molts hússars de quincalla.

ROMERO —Y molts catòlics de contrabando.

CÁNOVAS (*impertosament*). —Silenci, criatures. ¿Qué us penseu que això es la Universitat per venirhi á armar aquets escàndols?... Passa, pues, que tothom dóna 'l ministeri per mort.

TOTS. —[Ah!]

CÁNOVAS. —Y jo, per tranquilisarme, los reuneixo á vostés perque 'm diguin si es veritat ó no aquesta especie que circula.

ANTEQUERA. —Lo qu' es per mí pot estar tranquil: me trobo perfectament, y si no fos per un petit tumor que m' ha sortit darrera 'l orella, cregui ben bè que...

CÁNOVAS (*interrompentlo*). —Pero que s' está empattollant! ¿Qué's figura vosté que un ministeri es viu solzament perque 'ls ministres se troben bè? ¡Infelís! Lo dia que 'l hi torno á sentir un' altra barbaritat com aquesta, 'l hi prench la cartera... y n' hi dóna una ab un Narro per anar á estudi.

ANTEQUERA (*mitj plorós*). —Perdó! Jo 'm creya que... En fi, la quilla...

CÁNOVAS. —¡Bast! Deya, pues, que si bè jo no temores, ara com ara, necessito sapiguer exactament la situació del ministeri pera apreciar l' estat de la sèva salut. A veure; que tots vajen donant compte del seu departament.

TOTS (*á la vegada*). —L' exèrcit,.. la marina,.. los tribunals,.. la nació,.. la gana...

CÁNOVAS (*donant un cop de puny al cap de 'n Querada en lloc de donarlo á la taula*). —¿Qu' es aquest esbalot? De un á un, senyors, de un á un: comensa tú, Tio Diente.

ROMERO. —A mi tot me marxa en popa: lo cólera m' obreix cegament, los governadors se portan com uns homes, los polissons com uns héroes...

SILVELA. —Jo no tinc cap pena per contar: lo meu ministeri es un lloc de pau, una necròpolis de morts que menjan.

ANTEQUERA.—La quilla...

CANOVAS (*tapantli la boca*).—Bè, si, ja ho sabé: la quilla. ¡No sab parlar de res més que de la ditxosa quilla!.. ¡Un altre!

ELDUAYEN.—Tot son glorias, senyors, en lo meu ram: are està per arribar un embaixador extraordinari de la Conchinchina que porta la missió de regalar-me unes sabatillas per estar per casa.

PIDAL.—Oremus....

ROMERO (*rihen*).—¡Oremus? Miri, aquí n' hi ha un que pòts es de vosté: «qué l' ha perdut?

PIDAL (*sense fer cas de la pula*).—Parlant sèriament, la situació del meu ministeri es algo delicada: los bisbes se 'm sublevan, los capellans se 'm insurrecionan; pero, ho repeteixo, més noble es agafar un trabuch y anar per las montanyas á...

CANOVAS (*interrompentlo*).—Bè, si ja ho tenim present: ¡un altre!

QUESADA.—Hombre... jo... la veritat... ¡qué caramba!... pues si... pero en fin... hasta cert punt... vamos... si, això...

CANOVAS (*picant de peus*).—¡Enterats! Un altre.

TEJADA.—A Cuba tot segueix del mateix modo: los negres continúan sent negres, los blanxs blanxs, y...

CANOVAS.—Si; y vosté de color de catxumbo. ¡Un altre!

COS-GAYON.—May havia estat tant tranquil com ara respecte à la hisenda pública. Las arcas del Tresor no 'm donan cap cuidado. Figúrinse vostés... no hi ha ni un xavo partit pèl mitj!..

CANOVAS (*alegrent*).—Magnific, senyors; las sèvas explicacions m' han satisfet. No corrém cap perill gno 'ls sembla?

TOTS.—Cá, home, cá!

CANOVAS.—Pues queda resolt definitivament que 'l ministeri es viu... y s' alsa la sessió.

(*Los ministres van desfilant, mentres en Romero busca 'l barret, murmurant entre dents:*)

—¡Ey! ¡si vols dir via!

FANTASTICH.



N la impossibilitat de respondre 'ls particularment, dono desde aquí las gracies més expressivas à las moltíssimas personas que desde que s' va anunciar la vista de la causa entaulada contra 'l director de LA CAMPANA DE GRACIA, Sr. Roca y Roca, nos han enviat carinyosas cartas, las quals han sigut de enhorabona després del felis resultat de la mateixa.

Si la vida del periodista está plena d' amarguras, anguiñas y disgustos, conta en cambi ab la compensació del interés que per ell se prenen tanta persona dignas, honradas y apreciables.

Contin totas elles ab 'l agrahiment del nostre cor y ab la perseverancia en las nostres ideas.

Llegeixo:

«Corren notícias de haverse alsat una partida en la vall del Roncal: uns asseguran qu' es carlista y altres que de lladres.

Y nosaltres dihem:—Digali H.

Entre las festas que s' preparan, figura, segons lo programa, la colocació de una primera pedra.

Ja ho véu D. Francisco com l' imitan.

Un' altra ceremonia: la gran professò de carros, entre 'ls quals n' hi haurá un, costejat per 'l Ajuntament. Y per cert que alguns artistas, segons tinç entés, s' hi trençan lo cap.

¡Ah, tontos! ¡Y tant facil que fora fer un carro, viva representació de Barcelonat!

No hi hauria més que agafar un carro qualsevol y ferlo anar pèl pedregal.

Diu la *Dinastia*, qu' es un periódich molt magre, que no convé aproximar massa 'l poble al trono, per que al poble no li vingan tentacions de asséures'hi.

¡Y qué han de venirli aquestas tentacions!

Lo poble seu en cadira ó en banch... y molt sovint en lo banch dels acusats.

Y la proba es que nosaltres hi varem séure 'l dimars de la setmana passada.

Las Corts, segons sembla, no serán obertas fins a últims de mes, y al cap de dos ó tres dias tornaran a tancarlas, per no obrirlas de nou fins à la primavera.

¿Veritat qu' es bèn xocant tractantse de unas Gòrts que 'l govern mateix se las fá á la mida del seu gust?

Pero ¿qué hi volen fer? Lo govern té por. Qui dona cop de sobre de boig, s' exposa á tallar-se 'ls dits.

Gran batalla à la Academia de Jurisprudencia de Madrid.

Després de ser dimitit en Romero Robledo del càrrec de president, los conservadors tractavan de fer triunfar una candidatura de partit; pero 'ls partidaris de la llibertat de la ciència, 'ls que recordan ab escàndol las barbaritats de la jornada de Santa Isabel, ván triunfar per més de cent vots de majoria, sent proclamats vice presidents los Srs. Pisa Pajares, ex-rector de l' Universitat; Comas, catedràtic y Silvela, encare que germà del ministre de Gracia y Justicia, enemic del govern que ataca 'ls furs y las inmunitats de la Universitat.

Los héroes de la jornada de Santa Isabel podrán alabarre de haver donat moltes castanyas.

Pero en cambi haurán hagut de tragarse las esclofollas.

Y aquestas, no ho duplin, no podrán pahirllas.

Un dels que repartian candidatures contraries als conservadors, era 'l mateix fill de 'n Silvela, embaixador de París.

Lo jove estudiant podrá dir:—Es que anant contra 'l gueto, vaig á favor del oncle. Los Silvelas som així: 'l un contra 'l altre y tots contra en Cánovas

En Pidal, 'l home de la barbassa, també vá anar á votar.

—Suposo, vá dirli un coneget, que vosté votarà la candidatura universitaria.

—No senyor, vá respondre: ho hauria fet si hi figurassin los homes que més s' han distingit en los últims successos: en Pisa Pajares, en Morayta y 'l Oliver.

Désis, Sr. Romero Robledo, que ja fins los asturians se li encasquetan lo calanyés. Y fins los ratas de sacristia se tornan flamencs.

En Mañé y Flaquer fá un verdader derrotxe de tinta y de quartillas per combatre la llibertat de la càtedra y la independència dels catedràtics.

Un periódich local li ha tret los drapets al sol. Y 'ls drapets del Sr. Mañé son uns articles publicats fá alguns anys, en defensa de totes las llibertats, y uns altres articles condemnant las barbaritats de la nit de Sant Daniel.

Es à dir, D. Joan, que s' entreté sempre buscant contradiccions à tothom, es un dels periodistas que més s' ha contradit sobre la terra.

Y la particularitat principal es que quan D. Joan escribia articles saturats de liberalisme, llavors per ditxa sèva estava sà de cos y d' enteniment.

Per causa de haver donat de baixa à 'n en Pidal la Academia de Jurisprudencia de Oviedo, lo governador de aquella província ha suspés la Academia.

Ha obrat molt bé.

Allé ahont no hi ha més llei que la del sabre, las Academias de dret hi son de massa.

Escoltin ¿que ja han anat á sentir la *Lucrecia*, cantada per en Gayarre, la Borghi Mamo y en Meroles? Donchs, si m' han de creure, no deixin d' anarhi. Mirin qu' es una cosa notabilissima.

Lo fiscal me demanava vuit anys y un dia de presó correccional, vulgo presiri.

Vuit anys encare poden anar... Pero un dia?... ¿No troben que aquest dia hi es de massa?

Lo Sr. Coll Gorina ha publicat una nova obreta titulada «¡¡!!», noveleta històrica, recreativa y en vers. Té una bonica portada de 'n T. Sala, y 's ven á ca'n Lopez. Val un ràlet no mes.

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Esparraguera s' ha disparat contra lo qu' ell ne diu periódichs impíos. Pero, home, Sr. Rector: impíos o no, deixins guanyar la videta. ¿Que per ventura li agradarà á vosté que diguem mal de aquells rectors, que per exemple en un enterro, no volen admetre la cera que 'ls hi portan, si no han anat á comprarla á la botiga qu' ell indica? No véu? En aquest mon tothom procura fer negoci; fins los capellans que s' entenen ab los adroguers per qüestions de cera.

Varios estudiantes de la Escola Normal de Tarragona han dirigut una carta de felicitació al Sr. Morayta, y tot desseguit un periódich conservador de aquella ciutat, el *Diario*, ha proposat que 'ls firmants de la ciuda carta no poden ser aprobats de la assignatura de Religió per no creure lo qu' ella aconsella. Vaja, senyor *Diario*, aixuguis las babas y vaja á las quaranta horas, que una cosa es creure y una altra molt es distint saber la assignatura; y siells responen á las preguntas que se 'ls fassan, han de ser aprobats, sense que ningú, ni 'ls conservadors més manyeflias y xafarders pugan introduir-se en la sèva conciència.—Además, l' arquebisbe ha excomunicat als citats estudiantes, lo qual no deixa de ser una ditxa. Las excomunions portan sort: á lo menos jo puch dirho per mi.

## ¡LA ESQUERRA!

I.

En la cambra aristocràtica d' un alcàssar—no mortuor,—hi ha 'l magnific director de la esquerra democràtica. En Serrano presideix: los altres, allí al voltant, aguardan tot conversant que 'ls digui perquè 'ls reuneix. Després de mitj quart d' espera, lo general estornuda, y ab véu bastant commoguda parla d' aquesta manera:

—Senyors, los he fet venir perquè 'l gran partit dinàstich comensa ja á fer tant fastich que així no pot pas seguir.

La reunio casi súa tremolant visiblement; mentrest tant lo president pren un polvo y continua:

—Crech qu' es precis fè un esfors per reanimar un xich la cosa, perquè del modo que 's posa ó 'ns belluguém ó som morts. Jo hi trobat pòts una idea que 'm sembla qu' es de molt pes; veyám, ¿qué opinan vostés de convoca una assamblea?

Un aplauso general ressona en la concurrencia.

—¡Bravo! ¡soberbia ocurrencia!

—¡magnific! ¡piramidal!

—Es dir que aquest pensament es acceptable?—¡De sobra!

—Donchs comensém...—¡Mans á l' obra!

—¡a-comensá incontinent!

II.

Los avisos s' han fet corra; lo partit ha sapigut lo gran plan que ha concebut 'l ilustre duch de la Torre. Los trems bufan disparities, sense escatimà 'l vapor, abocant cap á la Cort la mar de comissionats. Delegats de la muntanya, delegats d' allà, d' allí, paisans, militars; en fi, delegats de tot Espanya. A Madrid ningú s' entén, las fòndas vèssan de plenes, comissions de totes menes arriban continuament. Y quan ja la patulea s' ha tret la pols del calsat, y ha dormit y ha reposat, s' inaugura l' assamblea.

III.

Lo incomparable Serrano comensa á explicá á la gent qu' ell obrarà eternament com perto a un veterano; que entre tots son prop de mil, que s' aproximan grans dies que naps y que xiribas y altres coses per l' istil. S' alsua un senyor delegat y fa un discurs plé de gracia, barrejant la democracia, l' arros i la llibertat. Un altre se les enfila ab lo trono y ab lo poble, dihen que no hi ha res tant noble com una lutxa tranquila. Un altre casi comou ab un discurs molt metòdich, declarant que 'l millor codic es lo del xeixanta nou. Un altre no opina així, y proba cumplidament que 'l més bò y més excellent és lo del setanta sis. S' apura un xich la qüestió, l' hora del cansanci arriba, s' aixecan tots, cridan *viva!* y s' ha acabat la funció.

IV.

Lo endemà entorn d' unes taules torna á reunir-se la tropa, y allí, tot vuydant la copa, diuen set ó vuit paraulas. S' acorda unaniment que 'l partit està molt sà, y que per ara tot va lo que 's diu perfectament. Se fan petons, se concilia una que altra diferencia, se disol la concurrencia y... expressions á la familia!

Veus' aquí 'l final fantàstich, la solemne conclusió que ha produït la reunió del gran concili dinàstich. Un immens local tot plé de senyors comissionats, quatre oradors aclamats, quatre vivas... ¡Y ara qué?

C. GUÀ



o rey de las húngaras, segons diu un telégrafo, se n' ha anat al Assia.  
Del Assia 'ns vè 'l cólera morbo.  
Per lo tant seriam molt ingratis si no 'ls tornavam l' obsequi.  
Ull per ull; dent per dent; plaga per plaga.

Aquest dia á Sans lo bisbe confirmava y l' iglesia estava plena de gent, sobre tot de donas.  
Aquestas movian un gran esbalot, y un capellá crech qu' era'l rector—tractant d' impossar silenci, comensa á manotejar de tal manera, que ab una de sus divinas mans, no sè si inadvertidament, vā donar una bof-tada á una feligresa.

La dona al sentirse l' xech á la galta, comensa á desconsolarse y á cridar mès fort que may.

—Ahont s' es vist... Ab tants anys que soch casada 'l meu marit may m' ha posaf la má á la cara y are aquest capellá 'm pèga...

Va ser tal lo rebombori que vā armarse que fins lo bisbe vā interveniríhi.

Lo doctor Catalá, acostantse á la dona agraviada, li pregunta:

—¿Qué té, veyám, de qué 's queixa?

—Aquest capellá m' ha donat una bofetada.

—Miri que potser s' equivoca...

—Cóm vol que m' equivoco?... ¡Ay senyor!... Pet-ser si que are voldrán ferme veure lo blanch negre...

—No, senyora, no; pero miri, jo una vegada vaig figurarme que m' havian donat una trepitjada, y era un ull de poll que 'm fiblava.

Lo fet es rigurosament històrich. Me l' ha contat una beata fentme grans elogis de la sanch freda del bisbe del ull de poll.

Dimars de aquesta setmana pujava á 42 lo número de causas instruides ab motiu de la gresca dels estudiants.

Aqui tenen 42 causas que produhirán totas lo mateix efecte.

La cayguda del govern.

Una reflexió de un home amant de la pau:

Lo gran progrés de l' humanitat seria que tots los fusells del mon se transformessin en fusells que fessin figa.

Dihen que no es cert que 'n Gayarre vulga cantar en la Catedral.

Y molt bù que sá 'l célebre tenor, per evitar culpas y pecats.

Perque á la primera nota que dongués, fins lo capellá que diria la missa, perdria l' oramus.

En lo banquete dels esquerrans en Becerra va brindar pèl *bello sexo*.

Dirá mès d' una nineta

—Becerra, fugí d' aquí

que l' home que 's casi ab mí, vull sabé ahont té la má dreta.

En Lopez Dominguez vā declarar que 'l partit liberal no podia ser ni mès demòcrata, ni mès monárquich.

Es com si algú 'ls digués:

Jo no puch ser ni mès blanch ni mès negre.

Que no seria ni negre ni blanch: seria pardo.

Turrónaires, alegréus.

Encare que 'l govern haja tingut per convenient declarar lo cólera á Toledo, ha eximit de quarentenas y fumigacions al massapá que 's fabrica en aquella ciutat.

Tot lo que á Espanya siga turro trobarà sempre, trobarà sempre, tot lo que á Espanya siga turro trobarà sempre protecció.

Encare no havia comensat lo gran xefis dels esquerrans, que en un tancar y obrir d' ulls van desapareixer de damunt de la taula 'ls rams que l' adornavan.

Creuen alguns que la florista se 'ls vā entornar de por de no cobrarlos.

Altres suposan que alguns esquerrans rurals van barrotarsels per endurse 'ls en al seu poble respectiu com un recort de la festa.

Jo en cambi crech que la majoria se 'ls van menjar.

Deixinse de un esquerrá afamat qu' está esperant l' arrós.

A Espanya, tenim tres Silvelas: un qu' es ministre de Gracia y Justicia; un altre qu' es embajador de Paris y un altre catedràtic de la Universitat.

Dos Silvelas sangoneras  
y un altre fent de manxiula,  
dos que com ministres menjan  
y un com professor que xiula.

Los estudiants continúan fent festa, en senyal de protesta contra 'ls atropellos que ha sofert la Universitat.

Y 'l rector nou, lo célebre Crèus, continúa carregantse per la recámara, es á dir: entrant y sortint de la Universitat per la porta secreta, y quan es al despaig, té un polissón á la porta per guardarlo.

Una senyora deya:

—Qui s' ho havia de creure, que fins los rectors de la Universitat de Madrid portarian polissón á la toga!

Assamblea esquerrana: un discurs de 'n Lopez Dominguez y un discurs de 'n Montero Rios que 's contradijen y fan castanyas l' un ab l' altre.

Mil y pico d' esquerrans que aplaudeixen á 'n en Montero Rios y á 'n en Lopez Dominguez, sense fixarse en contradiccions, ni en res.

Los esquerrans podrán dir: —Mirin si som monárquichs de debò, que 'ns hem fet tots alabarderos.

Lo Nunci de Madrid ha donat un banquete de cardenals.

De aquesta feta s' han apujat lo pànis y la llavor de canem.

Las Corts, segons sembla, no s' obriran fins lo dia 27 ó 'l 28 de Desembre.

Un dia molt bù escullit: lo dia dels innocents.

Ja fa molt temps que la canalla conservadora no fà mès que posar la llufa á la pobra Espanya.

La Assamblea esquerrana per estar bù en tot hauria hagut de celebrarse ab accompanyament de música. La orquesta hauria pogut tocar la *Marsellesa* barrejada ab la *Marxa-real*.

Tals son las ideas dels esquerrans: una barreja desarmónica que produheix un atach de nervis.



Un diálech entre jugadors, llavors de 'n Gil Maestre, es á dir quan los perseguijan:

—Noy, no 'ns deixan estar un moment tranquil.

—Ahont anirém are á passar la vetlla y á guanyarnos la vida?

—Tú ray, home.

—Cóm jo ray? Que no sabs que jo tinch dona y dos fills, mentres que tú tens un fill no mès...

—Es veritat: jo tinch un fill; pero en cambi tinch dos donas.

Dos nuvis surten de l' iglesia: ell es molt romàntich: ella, molt cándida.

—¡Qué felis soch, angel mèul diu lo nuvi. Véte 'ns aqui casats... Pero ¿perque estavas tant conmoguda? Apenas has pronunciat lo si que acaba de unirnos per tota la vida.

La nuvia respon:

—Bè, fill, ja veurás: un' altra vegada ja 'l pronunciaré mès bù.

A un subjecte li están extenent lo passaport y després de pendreli la filiació, l' oficial li diu:

—Vamos á véure ¿y senyas particulars? Ne té cap?

—Que jo sápiga, no senyor.

—¿Ni una piga? ¿ni un trench? ¿ni una costura?

—Res enterament.

—Home, sembla mentida... miri que jo no sé que hi haja cap home que no tinga una particularitat ó altre.

—Donchs vaja, ja que tant s' hi empenya, pòsihi que sempre que menjó pebrots vermells, me tornan á la boca.



A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—A-pa-gat.

2. MUDANSA.—Pastora, Pastera, Pastura.

3. TRENCÀ-CLOSCAS.—Porta-ferrisa.

4. POMBO.—

B	P A L
P A L L A	P A L L A
B A L B I N A	L L I M A
A N A	A N A
	A

5. GEROGLIFICH.—Per viscaïns, Viscaya.

Han endavatinat totas las solucions los ciutadans C. Pillo, Martí Reca y R. y Noy de la Xera; n' han endavinadas 4 A. Ferrer; 3 Tururut; 2 Un Malaguenco y Salatrops y 1 no mès Pau Tarumba.



XARADA.

Segona noy de la Tot  
té una tres-quart de cabell  
tant primera, que com ell  
ningú tenirli mès pot.

La sèva germana Marta  
també li té en gran manera  
y es molt quarta tras primera;  
pero la pobre es quart quarta.

UN TAPÉ Y F. DE T.

SINONIMIA.

Ahí al carrer de la Tot  
bella tot  
va donarme molt formal  
en Total,  
que mès rica que 'ls dinés  
es  
y vaig dirli de goig pres  
volgunt ferli un compliment:  
—T' ho juro, l' amor no ment:  
bella tot la Total es.

SACH DE MAL PROFIT.

TRENCA CLOSCAS.

L' ARAM DE LA SUECIA.  
Formar ab aquestas lletras lo títol de una comèdia catalana.

PEPET DEL OLI.

CONVERSA.

—Cóm dimontri vens tant tart?  
—Es que m' hi entretengut ab un amich de...  
—D' ahont?  
—Entre tú y jo ho havèm dit.

VICTORIN OTERO.

GEROGLIFICE



GIROFLÉ.

CORRESPONDÈNCIA PARTICULAR.

Ciutadans A. Ferrer, A. Garcia, Chostegu y Anton Pantinet: Lo que 'ns envian aquesta setmana, no sà per casa.

Ciutadans Noy de la Xera, Giroflé, Eleazar Coma y Un Guinella: Aprofitarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutadans Panxa contenta, Sech de mal profit, Marioneta, C. Pillo, Sanch y Fetje, Noy de la Xera, Eme Ese y Arros y Fideus: Hi anirà tot lo que 'ns envian.

Ciutadans Seret: La poesia te moltes incorreccions: es precis exercitar-s'hi mes.—Maria Bocanegra: La poesia tal com ve ara està he:

l' altra la trobarà a ca'n Lopez.—Pepe del Carril: La poesia està be: respecte a lo que 'ns diu, lo millor seria que veies voste mateix al Sr. Lopez y s' entenguessen.—E. Planas: La poesia es poch correcte.—Pepe Simpatich: La poesia està be.—R. R.: Las notícias han de venir ab una firma que 'ns responga.—J. S. y R. B. Ripollé: Per poderho posar en lo periòdich resulta massa llarg.—Ciutadans J. G. Esparraguera y Varios: Tarragona: Quedan com plascuts.

OBRAS DE C. GUMÀ.

ILUSTRADAS PER M. MOLINÉ.

Fruita amarga.—Colecció de poesias. 2.ª edició.

Fruita verda.—Id. id. 2.ª edició.

Fruita agre-dolsa.—Id. id. 2.ª edició.

Fruita madura.—Id. id. 2.ª edició.

L' amor, lo matrimoni y l' divorce.—Quatre sessions d' un congrés. 3.ª edició.

Del bressol al cementiri.—Viatje bufo-tràjich. 4.ª edició.

Buscant la felicitat.—Quènto fantàstich. 2.ª edició.

Petons y pessichs.—Poesies satíricas y festivas. 3.ª edició.

Barcelona en camisa.—Revista satírica. 2.ª edició.

Lo deu del sigle.—Vistass filosòfich-social. 2.ª edició.

¿Home ó dona?—Capricho còmic-extravagant. 2.ª edició.

La dona nua.—(Moralment) Obreta pels que 's casan, pels casats y pels que s' han de casar. 2.ª edició.

Tipos y topes.—Colecció de retratos a la ploma.

Guerra al cólera!—Pél Dr. C. Guma, catedràtic de medicina humorística.—Preu 1 ral. 2.ª edició.

Clà y Català.—Llisons de gramàtica parda. (Agotada).

D. Quijote de Valcarca.—Passeig còmic-tragich-extraordinari.

2 rals cada una.

Se venen en la Llibreria de J. López, Rambla del Mitj, 20.— principals llibreries y kioscos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

# GLORIAS DE LA ESQUERRA.

RESULTATS DE LA ASSAMBLEA MAGNA.



—¡Carnel! —Toda se ha acabao,  
la izquierda s'e la ha tragao.

—¡Pescado! —Se ha concluió,  
la izquierda se lo ha comio.



Tres dias garlant, rihent  
y endrapant continuament.



Pero tant, tant n' ha abusat,  
que al fi jplaf! s' ha reventat.